

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ποῦ κεῖνται οἱ Παρίσιοι; Ἐν τῇ διοικητικῇ περιοχῇ τῆς ῥωσικῆς Σαμάρας ἡ πριγκίπισσα Ο. ἔχει πλουσιωτάτην ἔπαυλιν. Ἡ πριγκίπισσα διατείνει μὴνᾶς τινας τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς, τοὺς δὲ λοιποὺς εἰς Παρίσιους. Κατὰ τὸ διάστημα λοιπὸν τῆς ἡπυσίας τῆς τὸ ἐγγύριον ταχυδρομεῖον λαμβάνει ἐπίσημον φάκελλον ἀπευθυνόμενον ὑπὸ τινος ἀρχῆς πρὸς αὐτήν. Καὶ ὁ ταχυδρομικός ὑπάλληλος ἐπιστρέφει τὸν φάκελλον αὐτὸν μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιστημείωσιν: «Τὸ παρὲν ἔγγραφον ἐπιστρέφεται εὐσεβᾶτως πρὸς τὴν ἀποστέλλουσαν ἀρχήν, καθόσον ἡ πρὸς ἡν ἀπευθύνεται διαμένει νῦν ἐν πόλει Παρίσιος καλουμένη, ἄγνωστον δὲ τυγχάνει τῷ καθ' ἡμᾶς ταχυδρομικῷ γραφεῖω ἐν τίνι διοικητικῇ περιοχῇ ἡ πόλις αὕτη κεῖται, τοῦτο δὲ μόνον ἐξωδίκως ἐγνώσθη ὅτι ἡ ῥηθεῖσα πριγκίπισσα εἰς Παρίσιους ἀπερχομένη διήλθε διὰ τοῦ χωρίου Βόλσκι Τσουβασύ.»

Στοργὴ πελαργοῦ. Πολλὰ περὶ τῆς στοργῆς τοῦ πελαργοῦ ἔχουσι λεχθῆ, ἡ δὲ «Ἐφημερίς τοῦ Πότσδαμ» ἀναφέρει τὸ ἐξῆς: συμβᾶν ἐπικυροῦν πληρέστατα τὰ θυλλούμενα: Κατὰ τινα καταιγίδα ἐσχάτως ἐνσκήψαντες εἰς τὸ χωρίον Νοϊενδόρφ κερανοὺς πεσὼν ἐνέπρην σιτοβολῶνα ὅπου ἐφώλευε καὶ ζευγὸς πελαργῶν. Ἡ μὴ τῇ ἡδύνατο βεβαίως νὰ διαφυγῇ τὸν κίνδυνον, καὶ ὁμοῦς ἔμεινεν ἐκεῖ κραυγάζουσα μετὰ τρόμου καὶ κτυπῶσα τὰς πτέρυγας, προσπαθοῦσα παντὶ σθένει νὰ σώσῃ τοὺς νεοσσούς. Καὶ ὅταν πλέον αἱ φλόγες περιεστοίχισαν τὴν φωλεάν, ὑπέμεινεν ἐν μαρτυρικῇ καρτερίᾳ καὶ συνεκῆ μετὰ τῶν τέκνων τῆς.

Ἀντικαταστάτης ποινῆς. Πρό τινος καιροῦ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως ἐπαρχιακῆς πόλεως τῆς Γαλλίας ἄνθρωπος ἱγνός, ὠχρότατος, ρακένδυτος, σχεδὸν ἀνυπόδητος, περιστρέφων μετὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ λείψανον πύλου. Ἐδήλωσε τὸ ὅν μὲν τοῦ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐμφανισέως του εἶχε καταδικασθῆ ἐρήμην εἰς τριμνην φυλάκισιν καὶ ἦλθε νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν του. Οἱ εἰσαγγελεὺς ἀνεξήτησε τὰ σχετικὰ ἔγγραφα καὶ καθόσον διεξήρχετο ταῦτα, ἔριπτε συγχρόνως πλῆγας βλέμματα πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ ἡ ἐκπληγὴς κορυφουμένη ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Ὁ ἐπὶ ἐξυβρίσει καταδικασθεὶς ἀνεγράφετο ὡς ἐπαγγελλόμενος τὴν κτηματίαν, τὸ δὲ ἐξωτερικὸν τοῦ προσελθόντος δὲν ἐσυμβιβάζετο ποσῶς πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Καὶ αὐτὸς ὁμοῦς ἐμάντευσε τὰς σκέψεις τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἐφέλλιτε δειλῶς: — Ἀπορεῖτε ποῦ μὲ βλέπετε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; — Καὶ βέβαια ἀπορῶ. — Ἐπίτηδες ἐνδύθηκα ἔτσι γιὰ νὰ μὴ μὲ περιπαίζουσιν οἱ ἄλλοι εἰς τὴν φυλάκην. Ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἐπέισθη ἄλλως, δὲ διέκρινεν εἰς τοὺς τρόπους, εἰς τὰ κινήματα τοῦ ἀνθρώπου δισταγμὸν τινα καὶ φόβον. Μετὰ ἐπιμόνου ἐρωτήσεως καὶ ἐντέχνους στροφᾶς τῆς συνδιαλέξεως ἀπέσπασεν ἐπὶ τέλος ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ ἀτυχοῦς τὸ μυστικόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ καταδικασθεὶς κτηματίας, ἀλλ' ἄθωός τις πτωχός, πτωχότατος πρῶτην ἐργάτης, ὅστις ἀσθενήσας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαυλαῖ τὴν ἐργασίαν του, ἐμισθώθη ὑπὸ τοῦ εὐπόρου ἐκείνου ἀντὶ 30 μόνον φράγκων ὅπως προσέλθῃ καὶ φυλακισθῇ ὡς ἀντικαταστάτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά. Ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν εἶχε προκηρύξῃ πρό τινας ὥς θέμα φιλολογικῶν ἀγῶνων τὴν ἐπὶ τῇ βάζει τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἔκθεσιν τῆς καταστάσεως τῶν ἠθῶν κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ καὶ τὸν ἔλεγχον, ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν, τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἔκρινε ταῦτα. Ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ συνεδριάσει αὐτῆς ἀπένειμε τὸ διεχιλιόφραγκον γέρας εἰς συγγραφεὴν τοῦ ἐν Ῥένναις καθηγητοῦ Aimé Puech, καὶ χρηματικὰς ἀμοιβὰς χιλίων καὶ πεντακοσίων φράγκων εἰς ἕτερα δύο ἔργα.

— Ἡ ὑγεία τοῦ λόρδου Τέννυσον ἐβελτιώθη ἐπαισθητικῶς, πᾶς δὲ κίνδυνος ἐξέλιπε καὶ ὁ ἀγγλος ποιητὴς ἀπῆλθεν ἐκ τῆς νήσου Wight ὅπου διέμεινε κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα.

— Ἡ πρόδοξος τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἐν Γερμανίᾳ εἶνε καταφανὴς ἐκ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἀπογραφικῆς σημειώσεως: Τῷ 1888 ἐξεδίδοντο ἐν ὅλῳ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ παντὸς εἶδους 2729· τῷ 1889, 2982· κατὰ δὲ τὸ τρέχον ἔτος ἀνῆλθον εἰς 3203, ἧτοι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἠῦξεν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους κατὰ 221 καὶ ἐντὸς διετίας κατὰ 474 φύλλα.

Καλλιτεχνικά. Ὁ διάσημος ζωγράφος Σειμεράδσκης διὰ τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς Φρύνης ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Κρακοβίας διὰ χρηματικοῦ ἀθλοῦ. Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης εὐχαριστῶν διὰ τὴν τιμὴν ἀπέδωκε τὸ βραβεῖον δηλώσας δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν ἀκαδημίαν ὅτι σκοπὸς τῶν τοιοῦτων βραβεύσεων εἶνε ἡ ἐνθάρρυνσις τῆς τέχνης, τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνεται, ὅταν βραβεύωνται νέοι καλλιτέχνηαι εὐδοκίμουσιντες καὶ ὅχι οἱ κεκτημένῃν ἔχοντες φήμην. Ἡ δὴλωσις τοῦ Σειμεράδσκη ἔκαμε μεγάλην αἰσθησιν εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον καὶ πολυτρόπως ἐκρίθη.

— Ἐν Νανσὺ ἐγένετο πανηγυρικώτατα ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἀνδριάντος τῆς Ἰωάννας Δάρκ, ἔργου τοῦ γλύπτου Φρεμιέ, δωρηθέντος εἰς τὴν πόλιν ὑπὸ πλουσίου τινὸς δημότου. Ὁ πρύτανις τῶν ἀκαδημαϊκῶν σχολῶν τοῦ Νανσὺ ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡρωίδος, μεταξὺ δ' ἄλλων ὠμίλησε καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, ὅστις βεβαιῶν τὸν καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν ἀναπτυσχέντα κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερωσάσης ἄλλοτε τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν ξένων, ἠτιολόγησεν αὐτὸν εἰπὼν ὅτι ἡ Ἰωάννα Δάρκ εἶνε τὸ συμβόλον τῆς πατρίδος, ἐν ὑπερφανείᾳ ἀνεγειρομένης.

— Μεγαλοπρεπῶς ἐπανηγυρίσθη ἡ ἀποπεράτωσις τῆς ἐν Οὐλμ. Μητροπόλεως. Ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ναοῦ τούτου ἐτέθη τῇ 30 Ἰουνίου 1377, αἱ οἰκοδομικαὶ δ' ἐργασίαι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ἑκατὸν τριάκοντα συνεχῇ ἔτη. Ἀλλ' ἐπελθούσης τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Λουθέρου ἐγκατελείφθη ἀτελής, μόλις δ' ἐν ἔτει 1844 κατηρτίσθησαν ἐπιτροπαί, αἵτινες διὰ συλλογῆς ἐράων καὶ ἐκδόσεως λαχείων κατάρθωσαν ν' ἀποπερατώσωσιν αὐτόν. Ἡ ὀξεῖα κορωνὶς τοῦ ναοῦ τούτου εἶνε ἡ ὑψίστη πασῶν, κατὰ 5 μέτρα ὑψηλότερα τῇ κορωνίδος τῆς ἐν Κολωνίᾳ μητροπόλεως, ἐχούσης ὕψος

156 μέτρων. Τὸ δ' ἐμβαδὸν αὐτοῦ εἶνε 5100 τετραγωνικῶν μέτρων, χωρεῖ δὲ 30,000 ἀνθρώπους.

Ἑκπαιδευτικά. Ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν αὐστριακῶν πόλεων, ἐν αἷς λαλεῖται ἡ Ἰταλική, συνελθόντες εἰς Τεργέστην κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ὑπέβαλαν εἰς τὴν αὐστριακὴν κυβέρνησιν αἰτήσεις περὶ συστάσεως ἐν Τεργέστη Πανεπιστημίου, ἐν ᾧ ἡ διδασκαλία νὰ γίνεταί ἰταλιστί.

Θεατρικά. Ὁ Κάρλος Γουνά, ὁ διάσημος μελοποιὸς τοῦ «Φάουστ», ἐξέδωκε μελέτην πολλοῦ λόγου ἀξίαν περὶ τοῦ μελοδράματος «Δὸν Ζουάν» τοῦ Μότσαρτ.

— Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς συγγράφει νέον δραμαματικὸν ἔργον, ὃπερ φέρει ἐπιγραφὴν «Ἡ ὁδὸς Θηβῶν».

Συγκοινωνία. Μετ' οὐ πολὺ τὸ Λονδῖνον θὰ συνδεθῇ διὰ τηλεφώνου μετὰ τῶν Παρισίων.

Νεκρολογία. Ἐν Γράτς τῆς Στυρίας ἀπέθανεν ὁ πρεσβύτερος τῶν Γερμανῶν ποιητῶν, ὁ Κάρλος Λάιτνερ, ἐνενηκοντοῦτης τὴν ἡλικίαν. Τὰ λυρικά ποιήματα αὐτοῦ, ὧν ἡ μὲν πρώτη συλλογὴ ἐξεδόθη ἐν ἔτει 1825 ἡ δὲ τελευταία ἐν ἔτει 1880, διακρίνονται διὰ τὴν ἐπάνθουσαν ἐν αὐτοῖς χάριν καὶ ἀβρότητα τοῦ αἰσθηματος.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Ὡς δείγμα τῆς προσηθείας τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας τὰ γερμανικὰ φύλλα ἀναγράφουσιν ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων τῆς εἰς παλαιὰς διδασκαλίας τῆς ἀπεστείλεν ἐκ Βερολίνου εἰς Ἀθήνας συγχαρητήριον τηλεγράφημα, ἔλαβε δὲ τὴν ἐπιούσῃ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Τὸν ἀγαπητὸν τῆς διδασκαλὸν ἐγκαρδιώματα εὐχαριστεῖ ἡ παλαιὰ μαθήτριά του Σοφία».

— Ἐν Σαξονικῇ πολιίᾳ λειτουργεῖ τυπογραφικὸν πιεστήριον τὸ ὁποῖον κινεῖται δύο μεγάλοι κύβες ζευγνύμενοι καταλλήλως.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πατινάδα. Ἡ χαριεστάτη εἰκὼν τοῦ ζωγράφου Χάυδεν παριστᾷ συνήθη σκηνὴν ἐκ τοῦ εὐθύμου γερμανικοῦ βίου. Δύο νεανίαι ὑπὸ τὰ παράθυρα συγγρόνου τινὸς Κλαίρχεν ἢ Γκρέτχεν προσπαθοῦσι διὰ τῶν ἁρμονικῶν φθόγγων κιθάρας καὶ πλαγιαίου νὰ μαλαξῶσι τὴν καρδίαν ταύτης. Τίς εἶνε ὁ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος καὶ τίς ὁ ἐκ φιλικοῦ καθήκοντος συμπράττων; Τοῦτο ἀφίνεται εἰς τὴν ἐξυδερκαίαν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἀλλ' εἶνε τάχα ἀδύνατον νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ οἱ δύο ἐξ ἑαυτοῦ!

Ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. Αἱ δύο παρατιθέμεναι εἰκόνες ἀντιγραφεῖσαι ἐκ καλλιτεχνικωτάτων φωτογραφιῶν τῶν Ἀδελφῶν Ρωμαιδῶν παριστῶσιν ἡ μὲν τὴν Λεωφόρον Αἰγέως συνδέουσιν τὴν Τροφιθεᾶν πρὸς τὴν παράλιον ἐδόν, ἡ δὲ μέρος τοῦ λιμένος τῆς Νέας (κοινῶς Μουννυχίας) κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ μέρος, ὅπου ὁ συνήθης περίπατος καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Τσίλλερ οἰκοδομηθέντες κομψότατοι οἶκοι, κατοικηθέντες ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Βασιλέως κατὰ τὸ θέρος.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἀμφιβολία. Ὁ Γιάννης εἶνε ὑπέρτης πολὺ καλὸς μόνον ἐλάττωμα ἔχει ὅτι πίνει· καὶ τότε καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μὴ ἐννοηθῇ ὑπὸ τοῦ αὐθέντου τοῦ πρὸς τὸν ὁποῖον εἶνε ἄλλως ψυχῇ καὶ σώματι ἀφωσιωμένος. Προγὰρ ἦτο πάλιν ὀλίγον ζαλισμένος καὶ ἐκρύπτετο εἰς τὸ μαγειρεῖν. Ἐξαφνα κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ ὁ αὐθέντης τοῦ φωνάζει: — Γιάννη, ἴδες ἀπὸ τοῦ παραθύρου ποῶς εἶνε; Ὁ Γιάννης σπεύδει παραπατῶν, βλέπει μὲ προσοχὴν καὶ λέγει: — Ἐνας ἀξιωματικὸς! — Πήγαινε ν' ἀνοίξης λοιπόν. Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχονται δύο γυναικίαι ἀξιωματικοί. Καὶ ὁ κύριος ἀπορεῖ: — Γιάννη, δὲν μοῦ εἶπες πῶς εἶνε ἕνας; Ἐκεῖνος δὲ μετὰ δισταγμοῦ: — Δυὸ ἔβλεπα κ' ἐγώ, μὰ εἶπα καλὰ κακὰ ἕνας!

Ἐν Ἑστιάτοριῳ: Πελάτης: — Ἦχετε κοτόπουλο; Ὑπέρτης: — Μάλιστα! Πελάτης: — Δός μου ἕνα φτερό νὰ καθαρίσω τὴν πίπα μου.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μᾶλλον δὺςπιστοι εἶνε οἱ ἀπατήσαντες ἢ οἱ ἀπατηθέντες.

*

Ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς κρίνεται οὐχὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν αἰσθημάτων τῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς ἄλληλα καὶ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν ἀμοιβαίαν πάλιν.

*

Διὰ τὸν ἔχοντα καλὰς προθέσεις ἡ καλλιτέρα διπλωματία εἶνε ἡ εἰλικρίνεια.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Τὸ ἀγλάδι εἰς τέσσαρα. Πῶς ἡμπορεῖ ἐν ἀγλάδι κρεμασμένον ἀπὸ κλωστὴν ὑψηλὰ ὑψηλὰ, ἅμα κατὰ ἡ κλωστὴ μ' ἐν σπύρτον, νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς δύο μαχαίρια καὶ νὰ κοπῇ σταυρωτὰ εἰς τέσσαρα τεμάχια ἴσα; Τοῦτο φαίνεται κάλλιστα εἰς τὴν παραθεθειμένην εἰκόνα καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἄλλης ἐξηγήσεως. Ἀλλ' ὅ,τι δὲν φαίνεται καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ εἶνε τὸ πῶς θὰ καταρρωθῇ νὰ πέσῃ τὸ ἀγλάδι ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὰς διασταυρωμένας λεπίδας. Πῶς θὰ εὐρεθῇ λοιπὸν τὸ μαθηματικὸν αὐτὸ σημεῖον;

Κατὰ τὸν ἐξῆς ἀπλούστατον τρόπον: Ἀφοῦ κρεμάσωμεν τὸ ἀγλάδι, βρέχουμεν αὐτὸ μὲ ὀλίγον ὕδωρ ὅπου δὲ σταλάξῃ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πατώματος κάμνομεν σημεῖον ἀδιόριστον εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς τοποθετοῦμεν τὰ μαχαίρια κατὰ τὴν ὥραν τοῦ παιγνιδίου.